

KAMMARRÄTTEN

RÄTTSFALL

Fråga huruvida belopp, som erhållits vid realisation av avliden konstnärs tillgångar, utgjort skattepliktig inkomst.

I bouppteckningen efter en avliden konstnär upptogs konstföremål till ett värde av 19.195 kr, varibland en skulptur värderad till 1.000 kr. Den avlidnes änka försålde sedermera skulpturen för 70.000 kronor.

PN ansåg att beloppet, 70.000 kr, icke utgjort skattepliktig intäkt för änkan.

Hos KR hemställde TI, att änkan måtte beskattas för sistnämnda belopp efter avdrag för transportkostnader med 125 kr. eller för 69.875 kr. Till stöd för denna hemställan anförde TI bl a följande. Efter konstnärens frånfälle hade hans änka, som själv var konstnär, låtit göra avgjutningar av en del utav de i kvarlåtenskapen ingående skulpturerna och avyttrat dessa avgjutningar. Den sålunda utövade verksamheten finge enligt TI:s förmenande anses vara yrkesmässig och hänförlig till rörelse. Änkans befattning med hennes mans efterlämnade verk kunde på grund därav icke anses utgöra enbart ett normalt realiserande av hans kvarlåtenskap. Jämväl originalskulpturerna finge anses hänförliga till den av änkan drivna rörelsen. Vidare framhöll TI, att änkan under år 1958 sålt originalskulp-

turer och avgjutningar för ett bruttobelopp av omkring 130.000 kr.

Genom utslag den 14 febr. 1961 yttrade KR att, enär den av mannen drivna konstnärliga verksamheten måste anses avslutad med hans död samt ifrågavarande av honom utförda skulptur — oavsett att änkan kunde hava drivit egen konstnärlig verksamhet ävensom avyttrat avgjutningar av hans konstverk — ej heller kunde anses hava ingått såsom tillgång i hennes berörda verksamhet, alltså och då vid sådant förhållande den av henne vid försäljning av skulpturen erhållna likviden icke utgjort skattepliktig intäkt för henne, lämnade KR besvären utan bifall.

Fråga huruvida konkurs är att likställa med likvidation vid tillämpning av bestämmelserna om investeringsfonder.

Under åren 1943 och 1947 hade ett aktiebolag till investeringsfond för byggnader avsatt 25.000 kr resp. 150.000 kr, vilken fond i bolagets balansräkning per den 31/12 1957 upptagits till 175.000 kr.

Sedan bolaget under år 1958 avträtt sin egendom till konkurs, hade TI hos PN yrkat dels att bolaget måtte efterbeskattas för taxeringsåret 1944 för det med 25.000 kr avsatta beloppet, dels att till beskattning vid 1959 års taxering måtte

återföras det under år 1947 avsatta beloppet, 150.000 kr jämte å dessa belöpan- de ränta, 49.500 kr.

PN biföll yrkandet om efterbeskattning med 25.000 kr, varemot TI:s hemställan ifråga om 1959 års taxering avlogs.

Hos KR anfördes besvär såväl av TI som av förvaltaren i bolagets konkurs.

Genom utslag den 20 februari 1961 yttrade KR bl a följande. Den omständigheten att bolaget avträtt sin egendom till konkurs kan på grund av bestämmelserna i 170 § aktiebolagslagen icke likställas med att bolaget trätt i likvidation. Genom att investeringsfonden funnits upptagen såsom skuld i bolagets räkenskaper vid konkursutbrottet kan bolaget icke heller i annan ordning anses hava tagit fonden i anspråk. Förutsättning för efterbeskattning av det under år 1943 avsatta beloppet, 25.000 kr, och för återförande till beskattning av det under år 1947 avsatta beloppet, 150.000 kr, kan förty icke anses föreligga. På grund härav undanröjes efterbeskattningen för taxeringsåret 1944.

Fråga om arbetstagens ansvar för preliminär A-skatt.

En bokföringsskyldig rörelseidkare hade underlåtit att inbetala de anställdas skatter. Fråga uppkom om arbetstagen var betalningsansvariga för den ej inbetalda skatten. Dessa hade kvitterat lönen i avlöningsliggare eller på särskild blankett. Dessa handlingar hade ej varit försedda med anteckning om innehållen skatt. Kvitto eller uppgift, som avsågs i 43 § 1 mom. första stycket UF, hade inte tillhandahållits de anställda. Däremot hade

på debetsedlarna för preliminärskatt tecknats sådan uppgift, som avsågs i andra stycket nämnda författningsrum. De sålunda uppgivna beloppen hade motsvarat den skatt, som rätteligen skolat inbetalas för uppgiven bruttolön. I övrigt hade de anställda inte företett något bevis eller någon uppgift från arbetsgivaren, att skatteavdrag skett i enlighet med uppbördsförfordningens bestämmelser. De anställda framhöll emellertid, att arbetsgivaren muntligen försäkrat dem, att han var ansvarig för skatten. De lyfta lönebeloppen hade understigit nettolönen d v s den avtalade bruttolönen minskad med preliminär skatt. I kontrolluppgifterna hade arbetsgivaren likväl uppgivit bruttolönen.

Genom utslag den 12 april 1960 yttrade KR bl a följande. I målet var upplyst, att arbetstagen erhållit avlöning med varierande belopp, som vissa månader betydligt understigit den lön de — efter avdrag för preliminär skatt — enligt gällande kollektivavtal varit berättigade till. Trots att de anställda vid några tillfällen erhållit högre belopp per månad än den avtalsenliga lönen, understeg de av dem under ifrågavarande tidsperiod uppburna beloppen väsentligt avtalad lön. — Arbetsgivaren hade i inkomstuppgifterna angivit avtalsenlig lön. Vidare hade arbetsgivaren antecknat på debetsedlarna att skatt innehållits med belopp, vilka motsvarade föreskrivna skatteavdrag. — Med hänsyn till vad sålunda anförts fick arbetstagen anses hava haft skäligen anledning att förutsätta, att arbetsgivaren fullgjort sina skyldigheter att verkställa skatteavdrag. KR befriade därför, jämlikt 77 § UF, arbetstagen från betalningsansvar.